

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא
דף היומי

גיטין דף ע"ח למסקנא

דף ע"ח ע"א

א. זרק גט למטה שלה העומדת בתוך ביתו, לסובר כליו של לוקח ברשות מוכר קנה לוקח, מגורשת. לסובר שלא קנה, אם היא גבוהה עשרה, רשות בפני עצמה היא ומגורשת. ואם היא פחות מעשרה, אינה מגורשת.

ב. זרק לתוך חיקה או קלתה בביתו, לסובר כליו של לוקח ברשות מוכר קנה, מגורשת בכל אופן. לסובר שלא קנה: אם קלתה תלויה בה, מגורשת. ואם היא קשורה ואינה תלויה, אלא נגדרת בקרקע, י"א שמגורשת וי"א שאינה מגורשת. וי"א שאם היא מונחת בקרקע שבין ירכותיה מגורשת, שאין אדם מקפיד על מקום מושב אשתו. ואם בעלה מוכר קלתות מגורשת בכל אופן, שאינו מקפיד על מקומה. וי"א שמגורשת בכל אופן, שאין אדם מקפיד על מקום חיקה ומקום קלתה.

ג. אם לא אמר לה הבעל בשעת נתינה שהוא גט, כגון שאמר כנסי שטר חוב זה, או שהיה תחוב בין חגורו למתניו ועקם לה מתניו ושלפתו, או שהיתה ישינה בשעת נתינה, אינו גט, עד שיאמר לה לאחר שהוא בידה 'הא גיטיך'. ולרבי שמעון בן אלעזר אינו גט עד שיטלנו הימנה, ויחזור ויאמר לה בשעת נתינה הא גיטיך.

ד. כתב לה גט, ונתנו ביד עבדה, אם הוא ישן ומשמרתו, והוא כפות, הרי זה גט. אבל אם הוא נייעור לא, כי הגט משתמר לדעתו ולא לדעתה. ואם לא היה כפות, אע"פ שהוא ישן אינו גט, שכל מי שיכול להלך, נקרא 'חצר המהלכת' גם כשהוא עומד או יושב, ולא קנה.

